

[Poul Møller.]

tror, det er en alvorlig anvisning, man her har givet.

For det andet: er det så klogt at blande sig direkte i, hvordan indkomstrammen skal fordeles, hvis man ønsker den fastholdt? Der er jo altid sympati for de lavestlønnede, men vil man være i stand til at standse løn- og indkomststigninger på de andre områder, f. eks. hvor disse flyder ganske automatisk af produktivitetsforbedringer? Hvis man inden for de områder, hvor man har produktivitetsforbedringerne, naturligt får lønstigninger og man samtidig skal have særlige lønstigninger derudover, hvor der ikke er produktivitetsforbedringer, hvordan kan man så fastholde rammen?

For det tredje: er det ikke regeringens pligt over for hele den økonomiske balance at sikre sig en politik, så man forhindre, at den af regeringen givne ramme overskrides?

Endelig for det fjerde: kan brevet få den ønskede effekt, når statsministeren i samme moment her i tinget udtaler, at rammen ikke gælder for staten, hvis „samlede udgifter fortsat vil vokse i stærkere takt end den samlede produktion“?

Statsudgifternes vækst vil i øvrigt netop afhænge af, om den indkomstpolitiske ramme kan fastholdes. Staten er derfor for sin egen økonomi levende interesseret heri. Vil staten også i de kommende år beslægtet en større del af produktionsresultatet, af varerne og af arbejdskraften, påvirker den i høj grad indkomstudviklingen, fordi den fremkalder en kamp om arbejdskraft ikke mindst netop blandt de højest kvalificerede, hvis indkomstudvikling har været den stærkeste. Samtidig vil man ved den forøgede beskatning, der skal finansiere dette, yderligere belaste erhvervslivet og dets omkostninger.

Vi skal derfor indtrængende henstille, at finansministeren udarbejder finanslovsforslaget sådan, at den forventede produktionsstigning, som man har anvist andre, og kun denne lægges til grund for statens samlede aktivitetsstigning. Dette nødvendiggør, at vi holder igen på krav, vi alle gerne ser opfyldt.

Regeringen vil, bortset fra en forhøjelse af folkepensionsbidraget, holde udgiftsstigningerne inden for de gældende skatte- og afgiftslove. Dette kan, når man samtidig vil forøge statsaktiviteten ud over produk-

tionsstigningen, kun ske ved, at der regnes med, at den progressive beskatning skal ramme endnu flere borgere og disses indkomststigninger. Men samtidig ønsker regeringen denne virkning fjernet ved en skattereform. Den forlader sig øjensynlig på, at ingen skattereform kan vedtages med virkning for det kommende skatteår, og det er nok meget realistisk.

Vi vil tage stilling til skattereformforslagene, når de bliver fremsat. På nogle og ikke uvæsentlige områder falder vore synspunkter sammen, men jeg vil fremhæve, at der må tilvejebringes orden i den offentlige økonomi. Regeringen skænker — og det fremgik desværre af hr. Peter Nielsens tale — de ansvarsforflygtigende refusionsordninger alt, alt for ringe interesse. Vi ved godt, dette problem ikke kan løses fra den ene dag til den anden, men det skal løses, og vi har peget på veje, som dels vil øge det kommunale selvstyre, dels vil sikre, at et vældigt og tidslugende administrationsapparat kan fjernes, nemlig den kolossale kontrol med kommunale udgifter på snart det ene og snart det andet område. Vi er rede til at gå langt med bloktilskuddenes størrelse, så alle kommuner med mindre bæreevne bliver i stand til at klare deres forpligtelser på forsvarlig vis, men viljen til at tage fat på denne opgave, en ændret byrdefordeling imellem kommune og stat i takt med den kommunale sammenlægning og omlægningen af den kommunale struktur, er forudsætningen for en gradvis gennemførelse af en holdbar skattereform.

Vi er stadig villige til og interesserede i en skatteomlægning fra arbejde til forbrug, og også vore skattetanker bygger på, at dette muliggøres ved indførelse af en 10 pct.s merværdiafgift. Kun ad den vej kan vi for alvor komme progressionen på mellemindkomsterne til livs. Men også her er vi klar over, at resultaterne gradvis må indfinde sig over en periode på 3-4 år.

Det forekommer mig, at statsministeren var noget ude af kontakt med virkeligheden — og i hvert fald langt fra at kunne forklare, hvad han egentlig mente — med sine udtalelser om og rekommandationer af de forslag, vi ikke har set, men han sagde, at regeringen ved sin reform fjerner den nuværende urimeligt høje beskatning af indkomststigninger, løser sambeskatningspro-